

ילדים אַסְפָּרִים בְּלֹעִין

בעירובית
חַיִם וְלֹא
מָרֵן

אֶבְיוֹרָה קְזֻוּרָה נְשָׁלִי סִינִים וְלֹא
מָרֵן

לְנָחַיִם וְאֶפְרוֹחַ שָׂוֹבָרִים עַל הַהֲנִיחֹת קוֹמִיקִיּוֹת

בְּצָאִילִים אֶת הַשּׁוֹלֵם בְּהַאֲרִיפָסָת סְפָאָר

עם הַהֲנִיחֹת בְּאַזְדּוֹת נְשָׁלִי

יְהוּל עַיִן צְפָה הַסְבָּרוֹת הַחֲדָרִי
לְפָאָקֵן בְּגַעַפְתַּיִם קִזְוֹרָנוֹת שְׁעַיִן
מִשְׂרָד הַבְּרִיאָה

יְלָדִים

צְסָפְרִים עַל

קִזְוֹרָנוֹת

גַּעַפְתַּיִם קִזְוֹרָנוֹת עַנְבָּר
בְּטַפּוֹת. בְּאַרְחָבָן
הַצְּבָאִי חֲנִיכִים לְחַבְשָׁן
צְשָׁבֶת פֶּה וְאַף.
בָּבִיט - אַיְן צְדָה.
חַשְׁבָּג שְׁוֹהַצְלָבָה פְּתָחָה
צְדָה לְאַף וְלַפְתָּה.

צְשָׁבֶת פֶּה וְאַף
בְּצְפָצָצָת אֶת
הַסְּפָבָן לְהַדְבִּין
אַהֲדָבִין!

עוֹרָק: חַיִם וְלַדְרָן
עוֹרְכָת מְשָׁנָה: מְלִי אַבְרָהָם
כוֹתְבִים: חַיִם וְלַדְרָן, מְלִי אַבְרָהָם, י. נוֹלָן,
גִּיטִּי מַאיְרּוֹבִיץִי, מָשָׁה וְלַדְרָן, אַפְרָת טְרוֹפִּק
קוֹמִיקָס: רְפִי דְּרוֹק
גְּרָפִיקָה וְאַיוּרִים: שִׁירָה פְּרוֹשָׁה
הַגָּהָה וְנִיקּוּד: שְׁלוֹם מָאִיר אַרְלֶנְגֶר

4

הַצָּד הַטוֹּב שֶׁל קִזְוֹרָנוֹת
מָאתָה: מְלִי אַבְרָהָם

6

הַרְוח בְּלֹא שְׁלָנָן
מָאתָה: שְׁוֹלְמִית

8

אַבְרָהָם קִזְוֹרָנוֹת
מָאתָה: סִימָן וְלַדְרָן

10

כַּי בָּא לְסִבְתָּא?
מָאתָה: אַפְרָת טְרוֹפִּק

12

בְּצָאִים אֶת הַשְׁעָלָם אַהֲרֹופְּסָת
מָאתָה: גִּיטִּי מַאיְרּוֹבִיץִי

14

אַפְיִ שֶׁל פְּתָר
מָאתָה: גִּיטִּי מַאיְרּוֹבִיץִי

16

קְשָׁבָצָנִים וְחִידָׁות
מָאתָה: י. גּוֹלָן

21

צְשָׁהָה צְחֹוֵיךְ לְאַבָּא וְאַפָּא
מָאתָה: מוֹיְשֵׁי וְלַדְרָן

22

יְלָדִים שְׂוֹאָלִים,
חַיִם וְלַדְרָן עֲזָנָה

ילדים יקרים! :

כדי לעשותות זאת, עלינו לתרם במנון, להבליג ולצער שכל מורייה מזיק לכל יושבי הבית ובתואם אנחנונו. עליינו למצאה תעסוקה, אם למוד ואם משקקים אז תחריות בין הילדים (כדי לשטרף גם את ההורים במשקקים). וccoli פשוט, לשם בקול ההורים, לא להזכיר עליהם ואפלו לסייע להם, כדי שייהיו חזקים - בשביבלים. לשיזם אני רוצה להודות למשרדי הבריאות ולמטה ההסתברה החדרי למאבק בגנייף הקורונה. הם אלה שפנו אליו לעזרה חובה לילדים והם גם אלה שטממו אורה מתחלה ועד סוף. למען בריאותכם ובנאותכם. אבלוון זה, נספק لكم ענן עם שלל ספרים בתוספת חידות ותשਬחיםמושאי פרסים. אהה... אם מפסיק בא לכם, תוקלו לכתב את הquiries שלכם אל פדאר של ילדים מספרים על עצםם.

ת"ד 211 בני ברק
או למייל: wold10@bezeqint.net

לכו מודהו, אולי יצא מזיה ספר של ילדים מספרים על סקורוננה!
甫סח בריא, קשר ושם

ס. וולדמן

אני כותב תמיד ספראים על החיים.
אבל כעת החיים מספרים לנו סיפור.

תתארו לנו מה קי' חשבים עלי אם כיתי כתוב לפני חצי שנה ספר על ארץ שאף אחד לא יכול לצאת מהבית וילדים לא הולכים לבית הספר, שאסור לגעת בידים חשופות בשום מושך ושלפני שנגעים באהן או בעין צריך לרוץ ידים חזק עם סבון... אם כיתי כתוב ספר קהה, כי אומרים: "הוא פטיז'אָר... כתוב על דברים בקהל לא היגויים... זה לא מתאים לו, הוא תמיד כתוב על החיים האמתיים שלנו".

והנה חצי שנה חלה ואלה החיים האמתיים שלנו. ליה התכונתי שהחמים מספרים לנו סיפור. עכשו, ככל זה אמיתי, כלנו צריכים להמשיך לכתב את הספר הזה ועלינו לעשות הכל שהספר זה היה טוב ולא רע ומוסים שלו יהיה, בעזרת השם, וכי טוב שאנו יוכלים לדמיין.

כדי שהספר הזה יהיה טוב ולא רע, כמו בכל העולם, שם נפטרים מהם בני אדם, בעיקר מנגרים, אנחנו צריכים לעשות כמה דברים:

- A.** לשמר בקפידה על הקלילים של היגיינה והנקון.
- B.** להיות כמה שיותר בבית. כל הזמן.
- C.** להתרחק מילדים ומגברים שלא קשורים למשפחה/grueneit שلنום (משפחה/grueneit זה אבא, אמא, אחים ואחיות)
- D.** להתרחק ממד מצוקים או מאנשים שיש להם בעיות רפואיות.

אם חוץ משמרה על הבריאות הגופנית שלנו, علينا לשמר על הבריאות הנפשית שלנו. זה אומר, כמה שפחות מראות, כמה שיותר אירה נעימה בבית, כמה שיותר תעסוקה וכמה שפחות שעמום.

הצד ההפוך של הקורונה

מל' אברם

אנחנו לומדים המון דברים בעל פה. קוראים לזה 'ארטה'. זה פשיטה שבעה הפלמוד תורה שלנו 'עובד'. אני חושב שאטה אריך להפזר את הדף הזה למרות, אמרתי לו. "איך?! מר רוט איש מבוגר, אסור ללקת אלו עכשו!" מפה מיכאל. בסוף הוא למד את המכתב בעל פה, ואמר קה פלה וփזר אותו למר רוט דרך הסרץ בדלת.

שכחתי לספר לך: שמי יונתן. אני בן תשע וחצי ואני בכור בבית. אחרי יש את מיכאל, אח'י בן השבע, אותו אני הכי אהוב, וגם הכי חבר שלו. מיכאל הוא ילך סמود מאד וקסם מאד, ותמיד קורים אותו דברים מצחיקים ומוזרים, ולמרות שהוא קטן ממוני, תמיד כיף להיות אותו. אנחנו ממשחקים הרבה, במילוד עכשווי, פשוט היום בבית. "המצל שלי", אומרת אמא לכולם בטלפון, "שנני הגדולים חברים כל קר טובי, לא רביים כמעט, ומעשיים את עצם, ברוך השם! גס!" כשאמא אומרת 'לא רביים כמעט', היא מתכונת לכך שיש לנו רק וכוס אסף, יחד. לפניה שנה קיבלתי ליום ההלכת מטבח – גימבוי משקל מסבאת וסבאה. מיכאל מאד התפעל מהמטבח שלי ותמיד כשאני משחק בו הוא מקנא ורואה גם. אני משתדל למתה לו, אבל כישפודבר בגימבוי זהה, הוא לא ידע שבעה. וכאן יוצא לנו לרכיב על זה וCKER קי' כמה מריבות בריאות ורכיניות. אמא אומרת שאירה נס בשבייל שחים אף פעם לא יתכטשו בכלל ושה טبع. שמעתי אותה אומרת את זה בטלפון. אבל האמת שאמא זוקקה לגס זהה, כי אנחנו מגים תאומים בין ובין שניים שהם שוביים מחד ודורים ממנה תשומת לב כל היום וקצת בלילה. זה בכלל לא פשוט להיות בכה בבית, אבל לעיתים יוצאים מזה דברים נחמדים, אז, כמו שתקראו בסיפור שלי על מיכאל, מצחיקים מאד.

כל התחל והיה בגלל קרים ובגלל כל המتفسות. שני דברים שפאלו: רום אביבית - שופשבת בקורונה ולוקחת אפה כל מיין דברים ממקום למקומם. ומרפסות - שבימים הללו, שאסור לצאת מהבית בגלל נגיף קורונה, הפכו להזות מקום פשוט לנש באותו יום. אז מה שקרה זה, שורות קצאת השוללה לה באוטו וーム והעיפה מכתב נכבד שכתב מר רוט שישב במרפסת שלו - ישר למרפסת שלו. איך אני יודע?

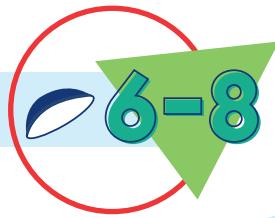
כי אני מוצא את מיכאל ציון, אח'י הקטן וקחם בון השבע ישב וקורא את המכתב זהה ובעינים שלו ממצאות ורכיניות. "תראה מה כתוב אdon רוט לעיריה", הוא אמר לי והזכיר:

אל אנפ' הטעירה של העיריה, שלום רב
 והגדון: בקשותי החזרות ונשנות באשר לפניכי עצי הנטום
 הרים בשמחתנו.
 ליקעת העירה הנכבה, זה מפצע אקלוני ותראות
 אם לא פענו לך רשות זו, ערבות אשימים חשבים ונרכימים
 מכריים.
 בתקה, רוט

"בסטדר", אמרתי, "از מר רוט כתב מכתב לעיריה. אבל מה זה קשור אלינו?"
 זה עדין לא קשור", אמר מיכאל, "אבל זה מכתב יפה

**"אני מבין שאחתה
 בתגעגע לחידר", אמרתי,
 "ברורו" אמר מיכאל והוא פתאם עצוב. "אנחנו כבר
 פתאם עצוב. "אנחנו כבר
 כל מה הרבה זיין ביתינו!"**

מאד ואני לומד אותו בעל פה".
 אני מבין שאחתה בתגעגע לחידר", אמרתי.
 "ברורו! אמר מיכאל והוא פתאם עצוב. "אנחנו כבר כל מה הרבה זמן בביתנו!"
 פה המקום לצין, שבhidar שמייכאל ואני לומדים בו,

אחרי פהסברתי לאבא

שאיפה הסבירה למייאל מה הוא כתב בדיאק, ומה היא חושבת על זה, ואבא ואמא ליקחו אותו לשיטה ואמרו לו שאי אפשר לכתב קאלו מכתבים לאבא או לאמא (ראייתי שכל הזמן הם משתבדים לא לzechak!) הגבות של אבא רעדו, ידים היטב בסבון כל כמה זמן.

אנחנו בבית, שופעים להוראות בשוד הביראות. לא יוצאים החוצה בכלל ואמ יוצאים שעיה, שפיעם ציסבה

ואמא הסתירה את הפה (שלה) נהיה לילה, וכולם הילכו לישן.

אםאו ישבה על כסא נט במרפסת והרהורה. "אמא", התשבתי לידה, "את עצובה או מה?" "מה פתאום?!" היא אמרה, "אר איני יכולה להיות עצובה כייש לי ילך קמוך?" דמעות קטנות עמדו לה בקצות העינים. הסתכלתי בה בהפתעה. "אני נרגשת, כי אני חושבת עלייך ומרגישה איך שאני גאה בה, יונתן!"

אולי אני לא מספיק אומרת זאת זה, אבל תדע לך שאטה פשוט ילך מוקשים! כל קה בכור וכל קה אפרקאי. איך ישאטה מתנהג למופת כל הימים הכל... ולוקם אפרקיות... היזם למשל, איך נשמד הסברת לי שמייכאל לא הבין מה שהוא כתב... אתה פשוט מוקסימובי, יונתן!"

או הפל באל הרוח ובגלל המרפסות והכל, והימים, באמת לא ממש ימים קלים ורגלים... אבל אני... אני אגיד לכם את האמת... לא בימי מוטר על הספר הרזה שקרה פה. בזמנים לא!

פה יבטים חלפו ואני שכחתי מהמכתב של אדון רוט בקהל. אנחנו בית, שומעים להוראות משרד הבריאות. לא יוצאים החוצה בכל ואם יוצאים שניה, שמים מסכה, מתרחקים מכל אדם ולא מתרחכים אף פעם לאנשים מבקרים (כמו למשל אדון רוט) ושותפים ידים היטב בסבון כל כמה זמן.

נו. אנחנו בית. משחקים, לומדים עם אבא ומונחים לעזר לאמא כל שנטן. ולכן זה מפליא מאד כיוזם אפס אמא קוראת לי למטבח ומבקש מזער מאד בעינים שלה. "מה קרה?!" אני מתקפלא. היא מושיטה לי דף רגיל ולבן ועליו כתוב מטהו בכתב יד מכך, עגל.

אל חאנפ הונג נשל הטעופה, אבא ואמא! הנדון: בקשוט החזרות ונשנות פאלן לknuteli גימבו פרטן! לידעתכם הנכקה, זה שאון לי גימפה פרטן, זה מפנע אקלען ותרבעתן! באם לא תענו לזרושטי זו, ערבע אישם קשאבים ונרגמים מקרים,

בתוֹךְהָבָנָה, בונכם מיכאל.

הנחתתי את המכתב על השולחן ולא יכולתי שלא להתפוצץ מצחוק.

אםאו הימה ספק כועסת ספק מבדחת ולא כל ספק נדרמת מאד מאד. "מאיפה", היא שאלת, "ידע פילד זהה לכתב מכתבים כאלו?"

"אוה, זה ספור ארה... אמרי לה, "אל תכעס עליו. אני לא חושב שהוא ממש הבין מה שהוא כתוב... הוא... הוא פשוט למד את המכתב של אדון רוט בעל פה..." לא הצלחתי לדבר בצויה ברורה מרוב צחוק.

ויהי כמו הרבה ימים רגילים נשברו עלי במן האפרון, עד יומנו נחמד שאכלה בליך משפחתי. לא ידעת שתהיה לי הפעעה נחמדה ואז אקבה ובעקבותיה תובנה חשובה ממד...

אין חושבת שנגנבתי ליקצת בשטח האביבית
כשפחתם נשבטו רמקולים ומוסיקה חזקה.
הרעש הלה והתקסיק, וכקים אוטי מהכטא נום לאפואת מה
קוראה שם, בככיש.

ומה שקרה שם היה דבר קה:
משאית ענקית הגיעה וונתה בדיאק בזווית נוקה לצפיה מול
ה滿רפסת שלנו.

על המשאית - קי! מפש עליי! - כי מה... תזרירת אורה
גדול, שני רמקולים, סילוי חוטים למכבר, איש אף שהתעוף
אתם זימר שעמד ושר ברמקול.

יחד עם המשאית הגיע מוכנית מיטריה, ואז עוד מוכנית
שחוירה וمبرיקה.

לא כל קר האלחות ללבין מה קוראה וכנראה שקה גם כל
באנשים אחרים שיצאו לרופאות ונותו לתפס מה המצב
ואז, יצא ממכונית השחוירה הגדולה, מי אם לא ראש העיר
שלנו? בכבוזו ובעצמו!

הוא עלה על המשאית, על ידי כי קפפות גם על ידי של
הצמר, ובכל זאת הוא לא התקרב אליו, אלא חכה שהוא ישם
את ברמקול על פרצפה מפרקן וילא אחריות ורק אז לקח
את ברמקול ביד והカリיז:

"תוшибים יקרים! הבאנו לך פה משאית שנקרהת' משאית
השMOVEDה, אעטם מזמינים לצפות בנו מהרופאות ולשלם פתקים
מלמעלה שביהם תכתבו שמות של שירים חסידיים שעטם
מזמינים מרווח, הצעיר שלנו".

התמלאת התרגשותי אני מסוג הילודות שאוהבות אקסן, כמה
שיזמר המלחה וחברות, זהה היה מחרה מרגש בייזמר לראות
את הילדים שרים ביחיד שירים מפיקים וכילודות מוחאות פנים
בהתלבות. אלו כי רגעים מרא אייפי!
אבל את את, כמה ילדים שקהלו בכלל למ Gefühl הסמור וגם

הסבירו לנו שזה מס肯 ממד לאצאת, אנחנו מושתדים
לשמען לכל הכללים. קלינו את חסיבות הענן, אבל יומן
אחד תפשלתי עד כמה, מיד תבינו גם אתם.
סימן זהה התחל באמא שעמדה על יד השיש וסחטה תפוזים
למיין.

האמת, שחיי מהיים בעיר, אמא עומדת על יד השיש וסחטה תפוזים
תפוזים.

זה נהיה מין טקס זהה, מאז שהחלה פקורונה. אנחנו פחות או
יותר במצב 'טפוז תמייד'.

אם קראה מחוקרים שמה שמנוע ונלחם בגיגיף, בין השאר,
זה ויטמין ס'. בתפוזים יש חומן....
אני אוהבת את הפיש מס肯 וחילך, בלי שום 'לכלוך' תפוזי או
שקיית קטנה מטער פלח.

אחי, יש בהתשע, פוקה מפני בענן זהה. הוא אהב את
המיין שלו עם האיפה, זהה אומר בוחלת: 'לכלוך' תפוזי או
שקיית קטנה מטער פלח'.

חוא צהנתפאים קרו והשפנו עד הרבה ממד דברים
לאפרונה, ובמהירות.

ילדים רגילים שהולכים לבית ספר כל יום ואז חזרים וירדים
ומשפיקים בכחיר הגדולה, הפקמו לילדים רגילים שלא הולכים

ילדים זהוי פעם אחרונה
שאנו בביינשטיין באנן לעשות
לכם כייס, אה כייס בתנאי
ששושנרים על ההזראות של
בשורד הבריאות

לבית ספר ולא יוצאים מהבית בכלל.
از אותו יום, ישבתי במרפסת האחוריות ושתיתתי... מיז
תפוזים.

קשהתי מה אעשה ביום ובטוף הגעתי למסקנה שיום זה

ואני, שקייתי מאכזבת מודע, בכלל לא יכולתי לדבר.
ישבתי לי בחזרה על הכסא במרפסת ושקעתה ב'מרא
שחורה', נזהה בעירית יפה - עצב גודל מודע.

איך הפסידנו?! איך?!
פדיות המשמעות בhem הטענו השירים ברחוב וכל הנקנות
חיכו מהמרפסת, כי כל קה מלהות נעלומות...

משירד הביריות הוציא הנחיות איך להתגאה. איך להשchar מהצגהפה. הנטורה שלham היא לאגות לנו לטוב.

והשקט שהשפרר אחריו שהמשמעות עזבה, היה כל קה
עצוב ומתקפל...
העverb רד. השכוונה שלנו לא זכתה להנotta ממשאית
המשמעות. זה היה עוגום.
את יודעת מה קלטתי? אמרתי לאמא, שהיתה באמצע
ונלה' שניה של סחיטת תפוזים לעת ערבית.
קלטתי שמה שקייה פה זה היה בעצם משל חשבוב!
קשה למה הדבר דומה? חיכה אמא ועצרה מסתה.
אד קאה, אמרתי לה, נכוון שהפסידנו כי לא שמענו
להוראות? זה מציף לי את המצב כלו פה".

משירד הביריות הוציא הנחיות איך להתגאה. איך
להשמר מהצגהפה. המטרה שלham היא לגורם לנו
לטוב. בדיק קמו שהמטרה של משמעות ההשפעה
היתה לעשות לנו טוב ולשם אומנה. מי שלא שמע
להוראות... הפסיד!

"ypeה מודע! אמרה אמא. אבל הנה, פה יש לנו הздравות
להתגאה בצורה אחרת, וגם..."

"למרורים", השלמה אומה.
והרגשת שואלי בכל זאת הטעור היה שווה, בשבי
לקבין.

כמה אנשים, החלו להתקבץ משבב למשאית.
ראיתי שוטר עולה על המשאית, עזר את רולי הצעיר
ואומר לו משה.

ואז רולי אמרו: "ילדים חמודים, אנו רצים מודע להמשיב
בפועל, אף לא נכל עד שכל הרחוב יהיה רק מ אנשים
ומיילדים!"

אבל האנשים והילדים לא זו מושם. הם רצו לראות את
הmphiza מקרוב.

"אננו מבקשין", אמר רולי בקול מתesson, "תתפנו הביטה!
ירק איז נכל להמשיך!"
כמה ילדים התרכקו ואנשים אחרים נכנסו למדרי מדרגות.
רولي המשיך קצת לשיר, ועוד כמה דקות מעוגנת חולפו.
אבל איז,שוב, לאט לאט כמו עדר מתקbez לו, התאוסף עוד
עוד אנשים שהיו בדרכם למרכז או מפה.

רולי הפסיק לשיר ו אמר: "ילדים! זהוי פעם אפרוניה
שאנו מבקשין! אנחנו לעשות לכם כיף, אף היפוי בתנאי
ששומרים על ההוראות של משיד הביריות ולא
מתקבלים!"

אבל הילדים לא רצו לשמוע. הם סרבו לחוץ מהמקום.
אנשים במרפסות התחלו להתרց עלייהם.

"לכו מפה, בבקשה! צעק אחד בשכני.
ילדים חמודים, אTEM מפיעים, תוכל בקשה לך?!"
קרה לעברים אשת הקשריות מהבנין הסמוכה, שכנה
רצתה מודע להנotta מהמשיב השירים.
אבל, ככלום לא עזר. הילדים לא הסכימו בשום און לילכת
והמשמעות... נאלצה לעזב!!!

הבטנו בהם איר שפרקן את התזמתה המאלתרת, סיללים
וכבלים חזרו אל מקומם, רולי נעלם, ומשמעות השפעה
פשוטו... נסעה לדרכה בעצב.
אם אמרה בכוון: "הם צדקים מהם הכל. ממש

מחפירה ההתגנות של אלו שלא שמעו להתחננויות
שלם. עכשו אין להם בכלל. זה מה שקרה אם לא
שומעים להוראות!"

אָבֹר בְּקַזְוָרָנוֹת שֶׁלִי

מִנְיָם וַלְדֶּר

אני רוצה לספר לך מטה שקיים רעיון אחד – מגפת הקורונה. לי, כמו לשאר הילדיים, לא יכולה קלה לשמע שיש איזה וירוס מסכן שמסתובב בכל העולם ומס肯 אנשים, בעיקר את המבוגרים. כמו כל הילדיים, אני מחשיב להורי, נמנע מההתקרב לאחרים, חובה מסכה ומתקפיד לטרוף ידיים בסבון או באלאט-ג'ל.

שמי נטנאאל, אני ב-12 ומתקגרר בישוב ליד ירושלים.
אני רוצה לספר לכם מישן שקשורה למה שעובר עליין
ביה קל לשמע ונישן איזה וירוט מסכן שמשמעותו בכל
מקשיב להורי, גמגע מלא התקרב לאחרים, חובי שמשמעותו
אך מתרבר שלמרות הצל. החרונה פגעה ב-

از זהן, שלא נדבקתי, ובכל זאת הקורונה פגעה بي. בואו תשמעו איה.

לפוגן על האכזר, וויהסביר בהזאת קצת הרגעע אונטנו. אמא גםם התראינו לעתון, ובראין' היא הסבירה לכלם מה שקרה, גםם חוויפה כל מיני דברים מוגאי לבה. הבינו תמיימים. אף אחד מאנטנו לא העלה בדעתו מה אספה לנו.

א בא שליל הוא מתרזץ ב'מגן דוד אדם'. כמעט בכל ערב הוא מתרזץ בכל מיני מקומות ומציל אנשים. אצלנו 'שלtron' שבת' משמעתו כל הזמן קרייזט בקשר, ומידי פעםABA שליל נאלץ לנטרש את הסעה וeltas עם האמברולו' לבזיל אוניש.

מצחצית מהתגבות על הפקבה בעתון כי' חיזבויות
וחותמאות, אבל המחצית האחורית? שה' ישמורה!
אנושים פשוט גדרו את אבא ואמא של' והואיל'ו אותם בכל
מיini האשות. בהתקלה, אמא נתנה לנו לשמע ולקרוא את
התגבות, אבל מהר מאד היא הבינה שזו פועת. זה מרא
בשביל יلد לקרוא דברים רעים שכוטבים על ההורים של'. זה
אפל, יותר וכך מדברים שאמורים עלי'

זה אמונם לא כל קה נום לחיות בצדקה זו, אך מצד שני לכל אחד תגר ויש גם צד טוב. כל הדברים של ה' ימי גאה באבא של'.
זה בהחלט מוקור לגאווה, כשבא שאלך נושא באמבולטו
ומצאיל אנשים.

לפניהם שבועים, הגיעו לפטע לבית שלנו אנשים עם מסכות
וכליות מגן לבנות. הם נקבעו הבימה והודיעו לאבא שלו
שזהו ומצא חיזי לדורנו. מתברר שהוא פיה אוף
מהראשים שנדבק. הוא חשש שוחש לוחלים, ולכן פלה
לבדבוק וכות גלו ששה אוכז וברב

זהה עוד קלום. כמה אטשים מהשכונה התחילה להאשים את אבא שלו שבעלה הם ארכיכים להכינו לבדו. "למה הוא לא צברק?!" "למה לא תחרכק?!"

אם אמא נשי, מתוך אחריות, כתבה לכל הפקרים שלנו וכל מי
שבא אתנו במחלה, ואנשיים התחילה להכנו לבזוז. מוקן שכלם
התקבלו זאת בהבנה ולא כעס או מיטה קזה.
אך אז בא הפרסום בעיתונים ובכל התקשורת על "חוליה
ספר..." (לא נכתב לכם את המספר, אבל תסמנכו עלי).
אולי לכם פרסום היה נראה רגיל, אבל מהצד שלנו זה
היה קצת פוגע.

פֶתַאמּ אָבָא שָׁלִי, שֶׁהָאָחָד הָאֲנָשִׁים הַכֵּי טוֹבִים בְּעוֹלָם, תָּאַר
כְּמֵי שְׂהַדְבֵּיק אוֹ שִׁיחַ שְׁחַנְשׁ שְׂהַדְבֵּיק מִזּוֹן אֲנָשִׁים. כָּל הַתְּאוֹר
כְּהָה שֶׁל אִיפָּה הָאָהָר בְּכָל שָׁעָה, מִמְשֵׁךְ עֲשָׂה לְנוּ רָע, כְּאַלְוִי
הָאָעָשָׂה מִשְׁהוּ רָע וְאֲזִירִיכִים לְעַקְבָּ אַחֲרִיו.
אֲפָא הַסְּבִירָה לְנוּ שָׁזָה לֹא גְּגַדְוּ וּשְׁכַל הַפְּרַטְסּוּמִים הַלְּלוּ נְזַעְדוּ

בקורונה. כתעת אני מחלים, ברוך ה', הודהות לטفال המוסור שקיבלו. ומה אני שומע? שמקפישים את הגיבור שהאל אותם? זה כמו שמיישחו ופצעו בפבאים האמיצים שנותו להאל את אלה שנלכדו במגдал התאומים! איך אDEM יכול לעשות קזה דבר?!

אני רוצה להתנצל בפנוי על שהדבר קמתי אותו, למרות שבכל לא ידעתי שאני חוללה. ואני רוצה להודיע לכלם שם יש לכם בעיותו אותו, תבאוו אל, אני קאשם".

בטח תשאלו, מאיפה האנשים הללו ידעו על מה שקרה לנו?

התברר שהחברים של אבא שלו מפק"א לא יכלו לראות את חסר הצדוק הזה, שחבר שלהם ומשפחתו סובלים בכלל בדים הטוביים שעשו. אז הם אמרו את האנשים שאבא שלו הצל וספרו להם מה עשו לו, והם, על דעת עצםם, פרסמו מה שפרסמו.

זוכים לאחר צוף הגיעו משלחת מכל השכונה עם זרי פרחים ומכתבים לרוב. כלם כתבו לנו כמה הם מעריכים את אבא שלו וכמה הם מעריכים אותו עד יותר אחריו שנקבק בקורונה, כי הם מבינים שהוא יושב בבית, אולי לא קה נקב.

פספור שלו נגמר בטוב, אבל אני כותב אותו בשבייל כל אלה שמתמודדים או יתמודדו עם מה שאני עברתי. אף אפק לא אישם שהוא נדבק בקורונה. שמרו על החוקים ומעברו את התקופה הזאת בטוב. אם מישחו שאתם מכירם נמצא בבדוד או פילילה נדבק, אל תתיאשו. אבא שלו כבר מזמן בבית והוא בריא ל gamble. וכן יהיה עם רב הנזקים, עזרת ה'.

התקופה הזאת היא תקופה של נזון, וטפקידו שלנו הוא לעמוד בנזון, להתקבר לבן למרות שאנו חסום צרים להתרחק כדי להשר, להשתדל לךאג לוזלת, ולהוציאים לעצמנו שאנו חסום אנשים טובים גם בעית צרה.

והסבירה להם שאבא לא אשם, שאין כאן של אשמה. אבל הדברים הללו רק עייפו אותו.

אנחנו התחמיזנו עם מציאות של אבא בבית חולים, שאנו מתקשך בטלפון ואומר נשנה היה בסיכון אבל הוא רוחק, וגם אמא קורשת מהתמודדות בבית בבוד, אנחנו גם לבד בבית גנבה. מרגשים שכל העולם נגדנו. ועל מה זלמה?!

בכה עבר יותר צבעוני. אז הגיע מטהו שפהר את פקערה על פיה.

מישאי שנטגעה בתאונת דרכים פרסמה בעיתון מה שקרה לה. היא תארה את הרגעים שחלפו עד שהחלכו אותה ואיך הרגישה כשהגיעה מישאי "כמו מלאך" בוגר דקמות ספורות, עיד עם חבריו העריבו אותה לבית החולים. אפר כה היא כתבה את השם של המלאך. זה היה אבא שלו. ואז היא כתבה: "אני שומעת שטבר שהוא הסתום בברתי חולים והאל אנשים, גם הוא נדבק בקורונה. ובמקום שכלם יגדלו וירוממו אותו על מה שעשו, עוד יש למישאי בקורנת עליי? שיביש מי שאפלן חושב עליי רע".

למחמת פרסום מישאי ספור במדור התגובה בעיתון על אבא שלו שעבר התקף לב ואבא שלו חעק לשם והצליח להאל את הפתים שלו.

"זה הגיבור שלו", כתוב באיש, וגם פרסום את התמונה של אבא שלו.

מישאי בן 67 כתוב: "הריגשתי לא טוב במשך כמה ימים, חשבתי שישבר לי. אני לא אדם מפק. אבל לילה אחד הריגשתי שאני מפש昧 אבד את הספרה. התקשרה לי ממד" ואמרתי שנראה לי שיש לתקף לב. הגיע אחות בתורה שמננה דקמות, טפלו بي ברגישות ובמקצועית בלתי רגילה. הגעתו לבית החולים ואז עשו לי בדיקות ואמרו לי בשורה אפתת טוביה ובשורה אפתת רעה.

"הבשורה בטובה ביתה שהלב שלו הוא כמו של נער ב-16, כלומר חזק ונברא. הבשורה ברעה ביתה שנדבקתי"

קי בא לשבתא?

אפרת טרופ

"גיל, געל, איך אטן יכולות לאהוב כל קה הרכבה חברות? יש לנו מקוםقلب לך?!" הוא שואל מדי פעם בפליאה, מצח מתקempt והוא מניפה להכין את הטז�ה, מפשך ממו בckettה. הן מצטתקקות: "ברור... אנחנו שמחות בך לחרה חדשה שלם, יומם בלי אמת מוקן - הוא יומם מפש עצוב!" אבל לאלי, יש אדם אחד שהוא מאד מאד אהוב להיות בחברתו. בית של משפט לואיס גרים אבא ואמא, השלישיה, ואשה חשובה במינך - סבטא לואיס.

סבטא כבר די מבוגרת, והיא באה לגור עם המפתחה אחריו. שסבआ נפטר, כלהה שלישיה הינה בת שנותים. עלי, גיל ואלי, התרגלו כל קה שסבטא גרה אטם, שהם בכלל לא חשבו שזה מוזר. עלי וגיל עוסקות מדי לפעמים, אין להן כל קה זמן להיות עם סבטא הרבה. הן צרכות לעשות שעורי בית, לאכל ארונות צהרים, לצאת לשחק קלאס', לארגן מסבת חנכה או יריד פורים, אז רק בשבותם, הן יושבות ומקשיבות לסתטא שספורה להן בדיחות ושירים מיטפשים של ילדיםanganlite. אבל יש הרבה זמן פניו להיות בו, ולא כי הוא מותבטל - כבר ספרתי לכם שאליך פרוץ ומאנאל את הזמן שלו - אליו פשוט נגנה לדבר עם סבטא, היא משלגנת אותו מושניות, מקשיבה בתשומת לב רבה לכל הפרטים הקטנים שהוא מסpter לה וಗורמת לו להרגיש חשוב ומינך.

סבטא בנייה וצוחיקת יש לה חקמת חיים, ככה אמא אומרת. חקמת חיים זה שהיא עברה הרבה דברים והוא למד מהם, ועכשו היא מונעת לאלי ללמד מהם גם. אליו מרגיש שסבטא עזרת לו להספיק על אירועים מסוימים בצדקה שזונה ובוגרת.

הסיפור הבא אולי יעשה

צבית געגועים לכל ילדים

כל קרן מספר פה על ילדים ברז מל שסבטא שלהם מתגוררת אצלם בבית מזד ומתמיד ולכך הם דוכים להמשיך ולהיות אתה (כמוון עם כל כליל הדריותה). אין ספק ששבתוקפה האחרונה למדנו להעיר את סבטא ואת סבא שלנו. ואיך, איך נקפץ עליהם בשמחה כשהם כבר יהיה מתרן ביגנדים אנחנו שומרים עליהם מרחוק

ומורדים להם את כל האבה

והגעגועים שבעליהם!!!

יעל גיל לואיס, הן שמי, לדאות די מינידות. שנה באה תהיה להן בת מצחה, והן פמید עליזות, מלאות מרצ ומאגרנות הכל. אמא של עלי וגיל נדרמת בכל פעם מפמות הבנות המקדשות שmagiyot לבקר אותן, כמעט בכל יום נשמעות ניקשות בדלה, ומאהורי היזית עמדת ירצה מבישת, או ירצה נמרצת, או גודוד בנות צוחה: "אפשר את יעלי? גם את גיל?" זה פזמן לספר לכם, שיעלי וגיל הן תאמות. טוב, לא בדיאק פאומות, הן חלק משלישיה! יש להן אח נוסף שנולד אטן, והוא ממיש, אבל ממש לא דומה להן. אליו, המכונה אל, הוא יلد רקם מdad, וכל ברבעים בחידר מדברים בשבחו, כלם מאמינים שהוא היה גדול הדור הבא, והוא עוזה לאבא ואמא מלא נחת. אבל אליו בישן, הוא מתחבא תמיד מאחוריו ספר או חפס, לומד בעל פה מושניות או מפatzת חידות, ולא מבין בכלל בכלל איך לאחיזות שלו יש חמוץ חברות.

הצטרכה לאנפה בזהירות.

בכל יום מאז החדשה על פקורה הנמקעה, מצאנו בקבוקות עשווקים. צירו, פטבו וערכו האגות לעצמן ולאלי. ואלי קרא ספרים ושב עם סבטא, רק שעכשיו הוא כבר לא ישב לבד, בכל ערב הצטרכו אליו אחיו ויהקשייבו מרתיקות לשבתן.

"לא ידעתי שלסבטא יש כל קה הרבה ספורים!" ציינה גיל. "ותמאנות! הוסיף עלי בהתפעלות.

אחרי חיש שמשפטת לויס היתה בבדוד (רק אבא יצא מדי פעם לטוספרמרקט, עם כפפות ומסכה, נזker שלא הגיע באף אדם או משפט ושמור על הרזראות), נשבו גיל, עלי ואלי על הספה ושותחו.

"אתם ידעים מה?" פתחה עלי. "מה?!" שאלו ימד אליו וגיל. "חשבתי, שהבעיה כי אגדלה שלנו תהיה שלא יוכל לפגש חברות. כבר דמינתי לעצמי איך יהיה עצוב ומעשעם ולא הבנתי למה יש כל קה הרבה קלילים מרגיזם.

אבל שמעתי מאמא, שהמחלוקת פוגעת ב민וח באנשים מברגירים, ופתאום ראייתי כמה מזל יש לנו, שיש לנו קזאת סבטא נהדרת, עם ספורים יפים ומעוניינים, שכל הזמן

קשהה ומגבירה, ואיך היא עוזה לנו את התקופה הזאת להרבה יותר נחמדה ונעים, ואני כל קה רוצה שנספר עלי, ושם דבר לא יקרה לה טס ומלילה. וכך

הבנייה עד כמה הכללים חשובים,

והבנייה גם שבסכל לא כל קה ממשעמם ונוראי עם

המשפחה בלבד, זה אפילו די כיף... סימנה בחיזוק.

gil הינה באשר, מסכימה עם כל מלאה: "נמשיך לשמר על הכללים עד שהגיע הזה וגמר", אמרה החלטית "ופי!" אמר אליו בספק. "ואלי קצת קבלנו סוף סוף..."

הממם... חכמת חיים", אמר וכולם חיכו בספק...

ערב אפקד, פזרו עלי וגיל מאספה של הספה לאירועה הערב, ופתחו עם אילן על חג הפסח הממשמש ונכון. "אמא, אנחנו נהיה פה עם סבטא ויבואו אלינו שרה ורחל? ושוקי ומוטי? וכל הבני דודים?" בכל שנה הגיעו אליהם בליל הסדר דודים אהובים במיחד, והם חכו בקצר רום לתג.

אםה הסטלה עליון במבט קצת עצוב ואמרה: "שמעתם על וירוס פקורה, ילדים?"

הילדים חליפו מבטים: "המורה שלי ספרה לנו עליו, הוא רק בסין ובחווץ לאرض. לא? אילנו הוא עדין לא הגיע", אמרה עלי, בטסמה עצמה. "אנחנו אומרים פרק תהילים בחדיר כל יום, לרפואת החולים", צנן אילן.

"לצערנו, הירוט זהה מתקשט גם בארץ שלנו, ומעכשיו לא תוכל לлечת לבית הספר או לחידר, ואפילו לא יכול לצאת מהבית, שלא להזבק או לפבק, ואני חוששת שבليل הסדר השנה נאלץ להיות בלבד", אמרה אמא. "מה?!" ההזעקו כלם.

"אנחנו פיכים לשומר על הבריאות שלנו ושל אחרים", הוסיף אמא נחרצת. הילדים הילכו לחדרים שלקם עצובים. "סבטא קראה להם מתקרא. "בוואו שננה, מטופט..." סבטא מתקרא?", אמרה,

"מתקאים", אמרה, "מי שהו רוצה קצת שוקולד מריר?", לסייע פיו רק שוקולדים מריריים, כי הם בראים יותר. עד מקרה התחלת לספר להם עלilandותה בארץות הפברית, והילדים לא שמו לב שכבר נהיה מאפר והגענו בזמן לлечת לשון.

"אני חושבת", אמרה gil, תוך כדי התארגנות לשנה, "שהכי והיו חסרות לי אלה ומיר, או בעצם, אלה ומיר ואסתי ושירי, לא לא, בעצם... כל", היא נאנפה, gil

"אםד מתסmins של הקורונה?"
''טפסיק לעשות מהTEL בדיחה! התעצבן שלמה. "אני מציע
שנחשב על פתרון שיעמיד את העולם."
''אני יודע! כתוב שבחות הבבל פיקם של תינוקות של בית
רבן העולם עוזיאל'' הביע שוקי ידענות מרשים. "אולי נפתח
איזה מבאע אדול של אמירת משניות או פסוקים בעל פה, ואז
האבל שהחרחות קדם יהפכו להבל שמעמיד וממשיה?
''אתה מפסיק גאון!'' החמייא נפטל וטלטל את הטוֹרג
בהתרגשות. "אבל כדי להגיש לך תעודת גאון מכך, אני צירה
שתתפטור עבורי בעיה קטנטנה..."
''מה בעיה שלך?'' התפלא שוקי.
''זו לא הבעיה שלי, אלא של קלנו'', הבHIR נפטל. ''יכול להיות
שהואיר האץ בלב אותך, אבל אם לא שמת לב, אתה פקוע
בבית בדיק כמוני ובديיך כמו כל האנשים ביקום.''
שוקי הביט לסתורגים שהקיפו אותו וטלטל את ראלשו בעצבות.
''צדוק. אין לנו ברירה אלא לשכט מהרעין המציג שלך.''
''תגיד לי, השגעת?!'', עזק שלמה. ''כמה ותרת על העמדת
העולם?! אני מציע שיכלנו ונכנס הביתה ונחשב על רעיון ובעוד
שעתים אני מצפה לראות אתכם פאן.''
בזמן שששלשת החברים נכנסו לבתיהם, כיימל, השכן המבואר
מפהומה השלישית הסיט את פיזלו ויחיה לעצמו.
''שלמה! נפטל! שוקי! השעה נשש, אני מוספה לך'',
נשמע קול קרו. תוך שניות פורחות גראו שלשת החברים
במרפסות, מביטים זה לכזין זה בתמיהה.
''מי קרא לנו?'' שאל שלמה והבט פביב עד שטבטו נתקל
בחלון הבית של כיימל השכן.

לפהפצעתו, הוא ראה את השכן מתייר ומסען בכף ידו לשולם.
''עים מלוד חברל'', אני כיימל. לא נראה לי שעשינו הפעם
עד כה, אבל אם כבר בדוד ביתו וסגר, אז מה דעתכם שתהוו
חברים שלך?''

''از מה נעשה מהיים וללאה?'' עזק שוקי מרופסת הבית
לשלהה חברו שעמד במרופסת שבנון הסמו. ''לא תוכל יותר
להפgesch למיטה וכבר אין חידר או מתרמים. המאכז קושה, אני
מקרייז על אבל!''
''תקשיב, זו בעיה רצינית!'' הוכחים שלמה.
''אני חושב שקוראים לבעה זו קורונה'', איש נפטל השכן
מלמטה. ''וולדקה שאני מתעורר בשיחות שלכם, אבל
כשאתם צעקים במרופסת, האזנים המשמעמות של
מקשייבות'', הסביר לך אזהוקם של חברו.
''שמע נפטל, זה לא עסוק. הקורונה זו שבשה את העולם'',
הרצין שלמה. ''אני פשוט לא מאמין שאני שי בתקופה כל
כך מוזרה.ABA של ספר לי שמאז שהזאה לא נסגרו בטי¹
הכונס והישיבות''.
''זה בדיק מה שסבא שלך אמר לי אתמול בטלפון'', עזק
שוקי. ''הוא בכה ממש ואני לי שהמחשכה שאין בעולם מני
שצועק 'הא שם רباء' גורמת לו לצער עמלן.''
''לא פשכתי על זה קכח...'' הרהר שלמה בקהל.
למ长时间 שעה נברא עגל כדי שבחמן שבארץ ישראל עלי

הצורך הזה שבשה את העולם.ABA שלוי ספר לי שכאז השואה לא נסגרו בטי הנכשות והישיבות''

התורה ישנים, בצדן השני של הגלובוס יקומו פיהדים ולמדו
תורה וכח העולם יתקים, כי אתם בטח יודיעים שהעולם לא
עמדו אם לא תהיה בו תורה''.
''אתה מלוחץ אותי, נראה לי שיש לי קוצר נשימה''. נבעל
נפטל ומנד קוץ ופרץ בצחוך: ''תגידו, קוצר נשימה הוא לא

על הצד היותר טוב. "קענין למה התפכן הנער", אמר שוקי, וסימיל חיר ואמר: "גם אני התענוגתי ושאלתי את הנער שאמיר לי שפאותו לילה הוא חופשי בקטן קובנא ילדים, וכשמדובר אוטם התפכן شيئا'ו משינויים בעל פה לזכותנו. רק כשהמדובר בספר ילדים שהסבירו לעשות זאת, צור בחרזה ונגש למשימה בלב שקט".

"אייה אמץ הוא! נאנו שלמה בהתפעלות.

"ממש כה, הייתי רוצה להיות חבר שלך", הוסיף נפטלי ולפטע נעצר ופנה לשון. "תגיד, איך אמרת שקראו לנוור מה?"

"לא אמרת", השיב פימייל השכן. "אבל אם אתה שאל, אמר לך... קראו לו פימייל והוא לגמרי שם להיות כבר שלך."

שלשות החברים הביטו בשון בהערצה. "אתה בית

הנהיות של אישר הבריאות אוצרות אסוד חיצור לנצח צהובית, ויש סבה טובہ לך לנצחנו

פרטיזן?! התפעלו ובקשו לשמע עוד סיפורים. אף פימייל עצר בעדם: "חברלה", העשיט הרגה דברים שיכולים לפחותיך אתכם למשך שעوت, ואני מבטיח לספר לכם... שון 'בצחות הקורונה, יש לנו זמן. אבל מה שחווב הוא בסוד שבקחותו נצלתי".

"תגלה לנו את הסוד!" התמוך שוקי, ומימייל הנהן בראשו בהפסקה. "הבל פיהם של תינוקות של בית רון האיל אוות! ועכשו, אולי הולמים כל כך סגור ומסגר בבית, אבל אני רואה מול עינים שלשה ילדים פמודים מלאי מרצ וקדורי אפריריות. אני בטוט שפהמטפים שלכם תהיינה רקובות מספיק כדי להעמיד את העולם".

"אתה מתפכן שאנו לנו נהיה אלה שמעמידים את העולם?"

ברר שלמה.

"בדיוק כן!" שמח פימייל. "אני אומר שאסור לנו לחשב שאנושים הצד השני של הגלובוס יצליחו את העולם, אלא כל זה ייחיד ויחיד יחשב לעצמו פאלו, כל האפריריות מטלת על כתפי, וכיון שאתם תשקב", ר, אני מתנה את הסופר הבא בא באמירת כמה משינויים שיגנו על עם ישראל ויסלקו את הקורונה מפינו".

"עשינו עסוק! קפוץ נפלא ורץ להביא את מפקת ברכות ופתח ושן: "מאימתי קורין את שמע...?"

שלמה הביט בנפטלי בתדהמה.

"בטח שניהה החברים שלך!" אמר שוקי שהתאונש ראשון מהלום שאח兹 בו. "אני שוקי ובפרט שם עמל שלמה ובצד השני יושב נפטלי", האיג שוקי את חבריו.

"אני מכיר אתכם, יקרים שלי, אני מכיר אתכם מזמן", מהר פימייל להבahir ומידי הוסיף: "שמעתי שאתם רצים להעמיד את העולם בהבל פה של תשקב", ר, חשבתם כבר על רעיון?"

"נגיית ליחס, אבל הנסיבות של משוד הבריאות אוזרות אסור חמוץ לא זאת מהבית, ויש סבה טובہ לך לצערנו", השיב שלמה.

"זוקא לי עלה רעיון, אבל קודם קדם אתכם צריכים לשמע סיפור קטן", לחש פימייל. "וואנום?"

"בטח שאנו מוכנים" צעקן השלשה וקרו אזן בענן.

"פעם ח' נער עיר, בן חמיש עשרה בקשר. הנער בז'ונא בזמן שהגרכנים האורים החליטו לשמש כסגנים של מלאה המות. בדקה לא דקה, האלים והווע שעת ספורות התאחד עם קבוצת פרטיזנים שהתחבאה בעיר. אתם ידעים מי היו הפרטיזנים, נכו?" ודא פימייל.

"בטח שאנו ידעים. אלו היו קבוצות אנשים שהתחבאו ביערות ופעלו נגד הגרכנים כל שעלה בידם", השיב שלמה וסמן לימייל להמשיך בסיפור.

"הנער זהה השתלב בקבוצה בצויה מדקימה. הוא היה אמץ וקר רום, הוא העד להסתנק לכפרים ולהמציא מזו לבעלי. לא היה בו פחד או מורא. באחד הימים בקש ממנה ראש הפרטיזנים בקשה גודלה. "שירה של גרכנים מעבר מחר בקבייש הפטוח לעיר. אנחנו מכרחים לעזיר אותם!" אמר הפרטיזן. "השיגנו חומר נפץ, אבל אין מי שישים לילכת להטמי את הפצצה".

"אני מוקן!" מהר הנער לזרם ומידי הוסיף: "בתנאי שתתען לי לילכת הערב, בלי לשאל לאן אני הויל". הפרטיזן צמצם את עיניו בסקרנות וסידנות, אך לבסוף הפסיק.

"אל תעsha שטויות ואל תסken את עצמה לשוא", הזרה לנער שדלג במחירות ונעלם בין העצים.

באותו לילה, האלים הנער לחדר אל הקטנו היהודי. במשה שעונות הוא הסתובב שם וקסרנייה בראשונות של השם החולו לבצבצ, ברוח הנער מהגטו בחרזה לעיר.

"הנה אני! איפה הפצצה?" שאל הנער והתייצב לפני ראש הפרטיזנים שהתען איפה היה.

"דאגתך להעמיד את העולם", ענה הנער בחידה סותמה ולאמר דקות ספורות יצא למשימה איתה בצע

מסתכלת עליו בהערצה, מנפה למקות אומה ונמצאת באלה. "אין לך עמוד שדרה", צעקה עליו פעמי אסתי, חברתה הטובה של חגי. "את סתם נדבקת כל הזמן לטעית ומגיאת בכלל לא רואה להיות חברה של ילדה בלי אף", הטיפה אסתי בלי התפשות ויריק בכתה את נשמה, לא מבינה لماذا אף אסף לא רואה את האפי שמניחד אומה והוא אף אומה לחברה המתאימה ביותר לחגית

"בְּשֻׁעָר הַבָּא לא נקדים את הזמן להערכות לקרהת חיגאת הפורים", אמרה המורה וכלן מתחו קפ בהתרגשות ויריק אתן.

"אני חושבת שהגיע הזמן השנה לפורים מסוא אחר", פתחה המורה. "אתן בנوت כהה ח' ולדעתי אתן בଘלים בגאות מהו. מופיע בשבי ליטות לחוג את הפורים אחרת. בכל שנה אתן שולחות זו לזו משללים מנוט שט מקתקים וחטיפים, אבל השנה כל בת תצטרך לחתת משללים מנוט שטמאפין את אישיותה של המקובלת", הבירה המורה. היא הוציא ערמת פתקים והכניס אותם במילוי השלון. "כל בת תבוא הנה בתורה ומגריל פתק בו רשם שם של חברה בכתה. אני מבקשת שלא תגלו זו לזו את שמה של בת שעלה בגורלך, כיון שבינן חיגאת הפורים נערך משתק זהה מאטגר", הסבירה המורה. כש הגיעו תורה של ריקי לבחר פתק, היא פסעה לאות ועד שהגיעה לשולון של המורה, הפסיקה לקרוא בלב פרק שלם של תהילים. "השם! בבקשה! בבקשה תעשה שאקבל את חגי! אני מכרה להగיל את שמה",

באכזבנות חזדות, פתקה את הפתק והציגו פנימה. "זו חגי! יצא לי חגי!" צרעה ריקי בקריאות של אשר וריצה בקפיצות נרגשות. "השם! תזהה!" הוסיףה ריקי ולא הפסיקה להביט בפטק המשטח.

במישר ימים דברה ריקי עם כל מי שרק יכול, עם שוני הagiya וסבטה מבני ברק, עם שולמית השכונה ויעלי אהוזה הأدולה. מכל אסף היא בקשה לקבל עצות ורעות למשלים המנות הכי מפאר והכי מיחד והכי מרגש שנראה אי פעם

ימין

פרקונה גם לכל

הדעות תקופה מעתגרת מأد
ולא ממש נחמדה. כיון מעדפים פי אלף
שהיא תסתלק מפה ותפיהם לנו לנפשהנו.

אבל לפעמים, כמו במרקחה של ריקי, היא למדה
אותה כמה דברים חשובים...

הספר הבא מתייחס בימים רגילים. ימים של פעם
פעם, לפני שהכל התחליל, לפני שהיא נגיף קורונה
כח משתק, ועוד אף אחד לא חלים שתהיה כזו
מגפה בארץ ובכל העולם.
הוא ממש אל תחולתה של התקופה,
שסייע להריך לבין כמה וכמה
דברים חשובים מأد.

רִיקִי חלמה לפעמים שהכתר בבלתי נראה של
שיגית והיה אמתה, מוץ' ומזר. היא חלמה
ששים אסף תבוא לכetta מיד כשתפתח את הדרת תספור
מנצנץ היבולים המשתלב עם אמת הזקב שטאגית קולעת כל
בקר בקפידה.
יש כתירים כאלה שלא רואים", הסבירה ריקי לאמא
שללה, "אבל הוא נמצא שם. סיגית היא המלכה הבלתי
מערערת של ח'3".

"למה את מתכנתה שהיא המלכה? היא משתלטת על הហנות או קובעת את סדר היום של הכתה?" נטמה עלי' אהוזה הגדולה של ריקי להבין, אבל ריקי התקשתה להסביר. "היא בכלל לא מלכה רעה ושמלטנית, חגי מקסימה ואצלית והיא כל כה מיחdet", פארה ריקי ועייניה נצכו. "כמה זה,
יש ילדים שנולדות מלכות ונדרה כלל הם לא רוצות להיות
חברות של", נאנחה ולא הפסיקה את הקנאה שאחזה בה.
מאז שרייקי זכרת את עצמה, היא עמדה באל של חגי.

וכאלו תפלאה התגשמה, ארבעה ימים לאחר מבחן פרצ' נגי' בקורסונה ושםן את הכל.

"אבל, מה פרוש המלה 'קורונה'? בקשה ריקי לרבנן. "קורונה" משמעה כתר. קשחונים התבוננו בנגיף ובקשו להזות אותו, הם גלו שהמראה שלו נראת כמו כתר ומכאן שמו", הסבירה אמא.

"נrepid!" צחקה ריקי. "אם כבר להיות נגי', אז לפחות שייהראו."

"קורונה" במשמעותה בתר. בשרה חוזרים התבוננו בנגיף בקשו לזרות אותו, הם אלו שהצראה שלו נראת בתר ואפָן שט"

לה 'כתר', הגיבה ריקי. הגיעו הזמן שtabibi שכך זה לא אפי, אלא רק פאור. קשות. צורה", התערבה יעל' שהסתובבה בבית משענתה. אבל כלום רואים את הכתר שלו הנגיף הזה, אז כי לו", התעקשה ריקי בחרזה. אבל הוא נגי' נגי' רע שהורג אונשים", טענה יעל' בתקף. מי צרי' כתר פשוט העולם מתפרק מפה? "

השאלה של יעל' רחפה באוויר וריקי יצא להרפקת והתיישבה על אדן החלון.

ברוחב הינה שקט, כלם הסתגגו בביטחון ונמנעו מלצעת החוצה. ריקי הביטה לעבר מצחן הבדתים ויזעה את סיגית יושבת במרפקת שבחנין ממול ולביצה אchip וACHINEה בקティים. "מענין מה עשו מלכת הכתה קשאי בית ספר", פההה והתבוננה בחברקה דואגת במשירות לאchip. ופתאום הרגישה ריקי שמשהו זו זה לב. תובנה יפה ואמתית התעוררה ולחש לה: "טוב לב, אכפתiot ואהבה מרכיבות את הכתר. שמחה, חברות אונינה מקשנותאות אותן. כתר של סתם הוא ענן שלopi, אבל כתר של מעשים טובים, בוגרות ואצלות - מיעד על אפי".

במסדרונות בית הספר. "משלום המנות איר לرمץ על האפי של המקובלות", הסבירה ריקי. "האפי של חגית הוא כתר, אני חושבת שאכן משלום בסגנון של כתר מלכות", החלטה. אבל ריקי התעלמה מדבריה וначלה בבזע המרכיב. ביום חגיגת הפורים יצא ריקי מhabait עם משלום מנומר נוצץ ומחזק. פמתקים שלבו לצורה מריהכה בין כתר זקב גדול ופסוקים בעוצקים במולחה ומלכות ששבצו כמו יבלומים מסביב. ריקי קיימה מראה, זו בדיק בהזדמנות שחכטה לה. "חגית לא תוכל שלא להתרגש קשטרה את ממשלים פמידה זהה. הוא משקר במדיק את האפי שלו", בימתה ריקי בטופחה והוציאפהقلب בקשה שהפעם תבכר בה.fragile

אבל שום דבר לא הילך כמתוכן. קשוגיע תורה של ריקי להציג את המשלים הגרנדיז', אף אמרת לא האלי'ה לנחש עבור מי מיעד ממשלים המנות. "אולי הכנות את המשלים לגולד?" נסמה המורה לנחש, מקישה בין ערמות הזקב ומשם של גולד'ויס.

"מפני לא!" ענתה ריקי שהתפללה לגלות שהכטה לא מבינה מיד מי עלמה בגורל שלה. "שם זה לא אפי", טענה ומורה הסיפה אותה. אבל אחריו זקרה של שקט, בקשה המורה מריקי שתשתתף את כלן.

"זו חגית!" צחקה ריקי ונטלה את המשלים בידה, מוכנה ללקת למקום של סגית כדי להציג לה את המשלים פומשקי. "המשלים מיעד לי?!" נפערו עיניה של חגית במקהמה. "מה הקשר של הכתר זהה אליו או אל האפי שלו?!" נסמה לבני וריקי הפעימה.

"זה כי את מלכת הכתה", היא לחשה. אבל זה לא האפי של חגית! התערבה אסתי ומירה לשתק. כשראתה את המורה מסממת לה בזיד שתחזל. "אני לא הולכת לכתר יותר", בכתה ריקי מרים קששה מהחגיגה, "אתם לא מבינים כמה התבונתי", שתקה.

תתקשרו לטלפון 944-674-533-1, בשאיו את פתרון החידות ואת מספר הטלפון שלכם והפכו להగלה.
ו. שלחו למייל: wold10@bezeqint.net

לגילאים 9-7

בטבחה שלפניכם מוסתגרת מלאה.
אם תצטבעו את כל המללים ה'שمحות' בורך,
את כל המללים ה'עצמות' בכחול, תקבלו מלאה. מה?

קָהְבּוֹאִים

רשות קשי

לගילאים 9-7

מצאו בכל זוג תומנות את האות המשותפת וכתבו בהשכחת שמתהכתן. מכל האותיות התקבלו משפט. מהו?

האול הצעיר פַּתְחָנָנִים

ג'ז'

לפניכם 6 משבצותים בהם הגדירות במאונך ובמאוזן שווות ומשתלבות זו בזו. לדוגמה:

אם תפתרו את ששת המשבצותים, תגלו כי קואזיות שבסמרקם נוצרות מלאה. מה?

	ב	ו	ת
ר		ו	ר
ת	ר		ת

לגילאים 9-11

רצת קשיי

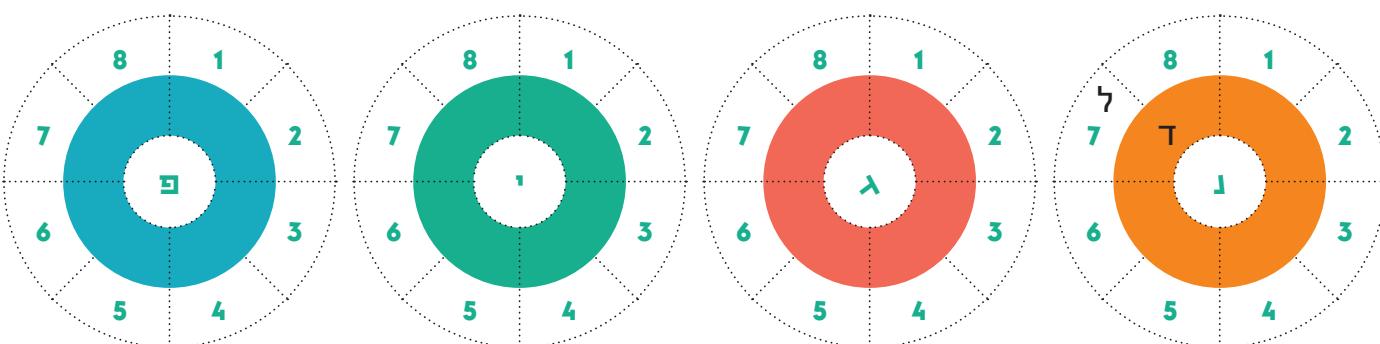
בעל חיים גדוֹל	פרי גטה אַדמָּדָם	אַבִּי האָב אוֹ האָם	מְשֻׁלָּשָׁת	לא קל
מְפֻל עַל זְכוֹתָנוּ	מְפֻגָּה שָׂאָבִים	הַרְגָּלִים	נְנוּסָה	פְּיוּם הַשְׁבִּיעִי
אַבְּיו שֶׁל נָם	מִים	כְּלֵי לְבָשָׁל	מְאַכְּל נְזָלִי	אַפְּקָד מְשֻׁשִׁים
רָעֵל	רָעֵל	ירָא, מְפַחֵד	מְשֻׁעה	אַחֲשִׁירָוָשׁ

לפניכם ארבעה תשבצוי מעגלים. כל אחד מהם מורכב משלשה מעיגלים. במעגל הפנימי בוטנה אות. זהה האות הראשתונה בכל המילים שבאותן תשבץ, הנكتבות מביבנים כלפי חוץ. ראה דוגמה במעגל הימני העליון. אם תפתרו נכונה תקבלו במעגלים האמורים 4 מילים שלוקחות בגדי!

לגילאים 9-11

רצת קשיי

אַלְאָל ב: בָּהָ בְּכָה / יְתִין מְפָה / מְבָנִי נָם / נָאָה / מְדִינָה בְּמִזְרָחָה גְּרָחָק / עִיר גְּמַל בָּאָרֶץ / יְתִין

"...חַכְמָה לְחַכְמִי" / "...בִּימֵי אַחֲשִׁירָשׁ"

אַלְאָל כ: מִין קְטַנָּה / גּוֹלֵל / אֵי בְּמִזְרָחָה הָאָזְקִינָם / הַשְׁקָט / אֲבָא בְּכָמָה שְׁפּוֹת / פְּדָר / מִין מְאֹפה עָגָל / מְבָנִי יְהוָה וְתָמָר / בָּעֵל חַיִם בְּרָפָת

אַלְאָל נ: מְבָנִי אֲקָרָן פְּכָה / בְּבִטְחָה חַמּוֹרָה / הַהְרָעָלִי נְקַבֵּר מְשָׁה רַבָּנוּ / הַתְּחִילָה הַצְּמִיחָה / הַשְׁתְּפָקָק / זְחִיל אֲרָסִי / מִן הָאוֹתָה / יְפִי

אַלְאָל א: פְּדָה, הַזְּשִׁיעָ / מְתַרְבָּרָב / תְּרִנְגָּול / חַמְרָר בְּנִיה לְבָן / בְּגָד לְרָגָל / הַפְּחִית / שְׁמָקה / ...הַנְּשָׁה

לְגַזְבָּה

לגילאים 9-11

לנביין אתיideal

רשות זכי

בכל שורה של המשפט מסתתרת תושבה להגדירה שלמה. לצד הגדירה נרשמו מספר העותיות שבתושבה. אם תמחקו את אותיות התושבות, יצטרפו לכם האותיות הנטירות למשפט. מהו?

. גולן

ו	ב	א	ו	ה	ח	כ	ט	ו	ת	כ	מ	ס	מ	ל	1	
כ	מ	נ	ו	מ	ח	ת	ת	ו	ו	ו	ו	ו	ו	מ	2	
ו	ו	ו	ו	ב	ב	ב	ב	ב	ב	ב	ב	ב	ב	ר	3	
ג	ש	ו	ו	א	א	ה	ר	ה	ה	ש	נ	ע	ת	ת	4	
מ	פ	ו	ו	ו	ו	ו	ו	ו	ו	פ	ד	צ	ב	ע	5	
ת	א	ו	ו	ח	ל	פ	ל	ו	ר	ט	ט	מ	ו	ש	6	
א	ג	ת	ו	ב	ב	ו	ו	ו	א	ח	ת	ב	מ	ו	נ	7
ד	ב	ד	ב	ד	ו	ו	ב	ב	ב	ד	ב	ב	ב	ב	ב	8
ה	נ	ו	ו	ר	ו	ק	ו	ה	פ	מ	ג	נ	ג	ו	9	
ט	א	ל	ג	ו	א	ו	ל	ו	ר	ק	ו	א	פ	ג	א	10
ל	ש	א	ל	ל	ד	מ	מ	ט	ו	ק	ו	מ	ו	ב	נ	11
מ	ו	ו	ו	ו	ב	ב	ח	כ	ת	ש	ש	ו	ו	ו	ק	12

1. היא מס'ית להגנה מנגיף הקזינה (4 - 2 - 3). **2.** לא מגיעים לשם תלמידים (6 - 4). **3.** אחד המיקומות בו חיבים לחבש מסכה (4 - 6). **4.** כמה אנשיים יכולים להשתתף בברית? (2 - 4 - 3). **5.** כמה אנשים מטר לסייע ברקע פרט? (2 - 3 - 6) **6.** מהו הפרויקט שיש לשמר מארם לאדם (5 - 3 - 3). **7.** אנחנו אוחבים מאר, אבל אין לבקר אותו! (5 - 3). **8.** איפה מתחפלים 3 תפנות ביום? (4 - 4). **9.** הירוט המשותל (4 - 7). **10.** חומר מכך לחטוי הידים (6) **11.** אם חשים אחד ממסמני המחלה יש להתקשר לשם (3 - 4). **12.** אם יש שאלות בענן הנסי יש להתקשר לשם (5 - 4).

לגילאים 11-13

צטצון בתקופת

רשות קשי

גוזל

לפניכם תפזרת מיחדת, שחלק מאותיותך חסר.
במישבאות הכהות ברקוט מסותרת אורה
שעליכם לננות. המלים שחיינו חבות בהפצת
חמצאות למטה. מצאו והשיבו אתן למקוםן,
במאזן, במאנה, באלאסן ובהפה. תוסף כדי קר
טיגלו, את האותיות בסופרונות ותשלימו את האמרה

אהליים, אורח, אחות, אנהות,
גאולה, גחון, הלואה, המולה
חוליה, חורשה, חכמה, חמולה,
חישמל, טויל, כאוב, כורם,
כפית, מיטה, לענה, מחלתה,
מכיר, מכתרם, מלכה, מניפה,
משלוח, משה, משחה, משקל,
נאותם, נגיף, נהרות, נוף, נחורה,
נשואה, סבור, סולו, סוו, סלמי
סמרק, עולש, עלייה, פורה, פטול
פללא, פסול, צונן, רופא, רملיה,
רעלימים, שאליה, שברון, שכוח,
שכנותות, שמחה, שנהב, שנון,
שעול, תבהלה, תימן

לעוזה תפלת

פ	ו	ו	ו	ש	ט	ת	ת	ת	ת	ו	נ	ג
ר	ח	ח	ל	ג	ל	פ	פ	פ	פ	ו	ו	כ
ו	ו	ל	ל	ו	מ	ו	ה	ו	ו	ו	ו	ח
ת	ח	ח	א	א	ה	ה	ה	ה	ה	ו	ו	ה
צ	ו	ו	ו	ו	ו	ה	ה	ה	ה	ו	ו	ב
א	ו	ו	ח	ח	ו	ו	ו	ו	ו	ה	ה	מ
ה	ט	מ	ב	ב	ה	ה	ה	ו	ו	ו	ל	ת
ה	ה	א	א	ב	ב	ב	ב	ב	ב	ח	ח	ת
ה	ת	ר	ה	ה	ק	ה	ה	ה	ה	ר	ח	ו
א	ר	ר	ע	ע	ו	ו	ו	ו	ו	ח	ח	ש
ח	ב	ו	ש	ו	ו	ב	ב	ב	ב	כ	כ	ו
מ	ת	ת	ר	ר	ל	ל	ל	ל	ל	מ	מ	ו
ש	ש	ה	ל	ל	ש	ש	ר	מ	מ	א	ה	מ

השכבה ה-^אוֹתִיזָה

• גזולן •

התשבע ששלפניכם פטור במלואו, אך הצבנו אותיות גם במקומות המשבצות השחורות. עליכם למצוא לפי ההוראות (שאין לפיה הופך) את המשבצות השחורות ולמצוא את המילים המctrיפות מהאותיות שבמקומות המשבצות השחורות, מימין לשמאלי, שורה אחר שורה – לפסוק אקטואלי.

ליד כל הגדלה – מספר אותיות של תשובה.

ת	ה	ב	ל	ת	ב	ש	כ	ע
ר	ר	ר	ר	א	ד	ל	ג	ז
ת	ש	ח	מ	ח	ג	ר	ת	ה
ב	ב	ב	ק	ר	מ	ל	מ	מ
א	ר	א	ב	ב	מ	ו	ו	ו
ש	ר	ע	ט	ב	ב	ו	ש	ש
ח	ר	ר	ר	מ	מ	ו	א	ע
פ		ר	ק	ב	ב	ו	ק	נ
ה	ו	א	ב	ל	כ	ר	ב	א
ו	ו	א	ד	ד	ב	ב	ב	ש
ו	כ	ה	ש	ר	א	ר	פ	ר

יציאה בששפות חתית
עד 100 פעוט, אך
לא יצאו 2 אנשיים
שניהם לא יצה בשפה
הארבעית.

קורים בלילה הוסף (4)	שומזאו ממזאב (5)	נגיף (5)
הסרת לכלה (4)	הגולות האחרונה (4)	אנחנות (3)
מי מתקת (5)	היום השביעי (3)	מבנה נס (3)
מלת קצר רום (3)	רקמה בגוף (3)	ענין (2)
בן הטרנסגול (5)	שומפה (3)	אתות אותיות (2)
נקה, הסיר את
מאכני החשן (3)	מאכני (3)	מתנה (2)
פזבומה (3)	אפסד הפטויים (2)	בגד שרד (2)
קדמת הולנדית (2)	מקור מים (3)	ילדה (2)
מדת חשמל (2)	נזול לכתיבת
הנעה, יש (4)	נכרי (2)
לאחנטה של דברים (5)	שטח מגדר המושבש
לאחנטה של דברים (5)	נאכל בלילה הוסף (4)
בעל חיים נאמן (3)	בעל חיים נאמן (3)	קליג שפועד למנע
התפשטות וירוס
זהום (5)
חרש רעה (3)	לאחנטה של דברים (2)	

לא חולה (4)	קורס (2)	מחילה לקבלת
חולים (4, 3)
אלח, אינפקציה (5)	קיצצת בשר (3)	מפעכות מצרים (2)
אי נוחות, סבל (3)	מזרחת העין (5)	עוף ים (3)
מבנה אDEM בראשון (2)	במרכז הקלי (2)	פרוי גינה אDEM (3)
בר בארכמית (4)	סימן מוסיקלי (2)	נקה את הפוללת מן
האכל (3)
מן הហמות (2)	צורתה של איטליה (3)	תבואה (2)
רוכב על סוס (3)	שורטה בלגיות (4)	ספר תפלה (4)
מרפק דק (4)	זהירות, בשגחה (5)	מיניסטר (2)
אצמת הנגב (2)	מן הגפומים (2)	מידינה בTHRICH הרחוק (3)
אות נצחון (2)	מפני ש... (2)	עיר גודלה בארץות
הברית (4, 3)
ימפה (3)	בתוכן (2)	
מפללה (3)	ארקה (5)	
מתקן שעונים (3)	שלים (4)	

האלה
האלה

האלה
האלה

לגילאים 13-15+

אֲרִיךְ קָבּוֹזֶגֶב

רַחַת קָשֵׁי

הראשימה הזו, של מילים שמשמעותם אצלנו בגל המצב, פפקה לקוד, שלארכו (במשמעות האבעות) תוקלו. למצוא אמרה במתאימה לענן. להקלת הפתרון סמנו 3 אותיות.

ן. גולן

		4	2	21	3			
	18	6	16	2	13			
18	21	8	9	18	10			
		1	ג 3	6	5	6	14	
			6	1	2	11		
					0	6	19	
			8	14	11	1	8	
			8	1	11	16	0	
		1	6	16	2	17		
				5	12	9		
8	2	0	א 1		3	4		
			3	6	13	2	16	
		5	6	17	10			
			17	6	5	2	6	
				3	2	17		
		8	18	19	0			
			1	2	11	6	14	
2	6	7	2		19			
			0		2	18	6	
		3	6	9	2	17		
				8	0	13	3	ה 8

צורך לצאת לחנייה
חיזון, מרופאות
אשפלווחים, אך
הטיפול כתרת
בבית בלבד!

"אבל אתה אמרת שלפני השעה שלוש אף אחד לא נגע בעוגיות...". מנסה הקטנה בעיניהם חודרת. אין מנוס, אנחנו נאלצים לסתור ולעמוד מאחוריו הדיבור שלהם. מה עושים כשהחוקרים שאתה צרת כובלים אותך? חיבורים לחת דוגמא אישית... זו הסיבה שאנו מארגנים משחק פזול אינטנסיבי בחדר אחר ואז גנחים אל חבית הופלים הטריה ש... רחש נשמע באיזור אנחנו מיזעוטים את המבט הכל תמים שלו ומתייחסים לש רקק, מישחו מסתכל עליהם. אנחנו בוחנים זהה. ולפיכך אנחנו פושחים על המזוודה וניגשים לכיר לשתוף כלים בחוסר רצון בולט. אין מה לעשות, חינוך זה חינוך. אז נתפקיד קצת... מה יקרה? בסך הכל נדרש להתמודד עם פחות קילוגרמים שניצא מהבידוד הזה... אבל חבית ציפס חצי פתואה שמציצה ממש, בסוף מפילה אותן. תבינו, אנחנו פשוט לא רוצים שהה יתיבש שם..."

כגעה שעיה צו, בה אנחנו בטוחים שאף אחד לא שם לב ואנו ניגשים חרש חרש לצנצנת העוגיות עם בריך בעיניים וכבר שלוחים את ידינו...

"ה' אבא! גם אני רוצה!" אומר הקטן.
"ה' אבא! גם אני רוצה!" אומר האםצעי.
ה' אבא! אני רוצה ממתיק... אבל אחר! מזהיר הסנדוויץ'.
הkeitoor, כולם מתאפסים סביבי כמו עדן פיראנט רעבות ומתייחסים לצוח בשפת המתיקים.
יש כאן הסכמה שבשתייה שבעל הפרת ההסכם שייצורנו, כתה הוא מבוטל לחותין אויש את רעהו ממתיק בלבד...
לא כדי... זה לא טוב לשניים", אנחנו מנסים בקהל חלש להעלות טיעון שאפילו את הקטנה לא משכנע.
"נכחץ!" הם מזהירים במקלה ומיד ניגשים לבוז אט המזוודה, עד שבסופו של דבר, כשהם מתייחסים להגיזים, אנחנו משחררים את האיים הגורוע מכל: "אין אפיקומן!"
שם הם נעצרים, כי אם יש משה שהם פוחדים להפסיד יותר מממתקים - זה את האפיקומן.
از נכו, בנו האשם.
גם לנו קשה להתפקיד...
אבל אין لأن לבורת, אתה חייב להישאר בבית עד יעבור זעם.
אבל מי שחקם, מלכתחילה ישמר לעצמו לעצמו בארכן הגבוח את הדברים הטובים. כן?

עבשין כשיש הסגר, המצב בבית נהיה מעט מורכב.

אני לא מדבר על זה שהוא צריך לחפש תעסוקה לילדים ובכמהDKות שאין להם תעסוקה הם מתחילה למשוך בכל מיני דברים, לשותות כל מיני רעלים, לגרום מקרים מכל הסוגים. לא! לא! הבעייה הגדולה שבלהיות בהסגר היא הדיאטה, יכולומר שמירה על איזשהו סטטוס הגוף.

אתם צבאים, ברגע שאנו לא יכולים לצאת החוצה - אנחנו בבית, ובבית המצב הטבעי הוא לחפש אוכל בכל רגע נתון. כמו חול המועד פסח זהה, רק עם יותר אפשרויות, כי עדין מותר חמצ. בזמן לא עובר גם כשאנו מספרים לילדים את כל סיפור ההגדה פומיים והם מצלחים למן את עשר המכות לאחר... ואז...

רגע זהה של הפוגה. אנחנו יושבים על הספה, מבטנו תר על רחבי הבית המאולס והמבולגן ונעצר על צנצנת העוגיות...
"לא! לא! לא!" אנחנו מנערמים את ראשינו, לא כדי ללקת לשם, זהו מדרון חקלקל, לא נסתכל לשם. "אבל מעוני מה יש בתוך המזוודה..." חודרת מחשבה תודעתנו העיפה. מה קורה לנו?!

הבעייה היא שזה לא רק אנחנו, אלא גם הילדים. אנחנו צופים בהם בתקופה זו אוכלים ממתיקים בכמות צו שלאأكلו במשך שנה שלימה וכל זה בלי דיווש אופניים אחד לרפואה.

از מילא אנחנו, אבל הילדים? זה כבר כישלון חינוכי, לא יקום ולא יהיה!
בשלב זה אנחנו מתחילה לפזר הכרחות דramaticות שכוללות את המילים:
"מה זה?!"
"...לא יכול להימשך ככה!"
"...סדר יומ!"
"... מבצע."

רישימת סנקציות מוטלת על המזוודה ועל צנצנת העוגיות ונקבע זמן להתעלמות מינימלית בכל יום.

אל מא? שmagua שעיה צו, בה אנחנו בטוחים שאף אחד לא שם לב שmagua שעיה צו, בה אנחנו בטוחים שאף אחד לא שם לב אנחנו ניגשים חרש חרש לצנצנת העוגיות עם בריך בעיניים וכבר שלוחים את ידינו...
"אבא! מה אתה עושה?!" נשלחת השאלה לחלל המטבח.
זאת רבקי, המרגלת הקטנה. אסור היה לי להקל לראש ביכולות שלה...
אהממ... לוקח עוגיה?"

ילדים וילדות, שלום!

אני בן אמת עשרה וחצי, ומתמיד כמו כלם עם הימים האלה של הקורונה. יש פלאו שמשתגענים ויש שמתלוננים על זה שאסור לצאת. אחותי למשל מתגעגת כל הזמן לחברות שלה. אבל אני - אני עוסק בעיקר בדבר אסף - אני מפחד! אני לא מבין איך כלם בבית שלי מצליחים להתעטף עם כל מיני דברים אחרים?! אנחנו במאובט לא פשוט וכל פעם שאני שומע או קורא חדשות אני מבין עד כמה הוא לא פשוט. לכן, אני מצטרף מוד להודיע לך שאין לי שום מקום לשום דבר בלבד חוץ מפחד נראוי. אני כל הזמן שואל את עצמי: מה זה? איך זה ימשיך? והעתיד נראה לי קדר. אולי יש לי סיבות ואני מתרבש, אבל מגע לאמא או לאבא שיירגעו אותן. הם מוד מנסים, אבל לא תמיד זה עוזר...

תשובה:

לקודר פיקרא!
יש לי בשורה מופיע טבה בשביבה.
כתוב: "שומר פטאים בשם".

לקודוש ברוך הוא יש שמירה מיוחדת עבור ילדים. זה חשוב שתדע את זה. ולא רק אתה, כל הילדים החרדיים שפוקדים מגבים ומטיילים ומכל מני... פיכם לדעת את זה. לקודוש ברוך הוא שומר על הילדים שמירה מיוחדת. דזקא פקורונה צריכה להרגיע את הפוקדים שלו. אופה שואל למה? כי היא החוכה היכי גודה למה שכטבתי מוקדם. ילדים לא נפגעים מקורונה. מדהים! איך זה יכול להיות? הרי ילדים יותר חלשים ממבוגרים! הנה ההוכחה שלילדים יש שמירה חזקה.

יש גם תפלה שם אמרים אותה בלילה אז נשמרים מכל רע: "המלאך הגואל אותו מפל רע יברך את הנערים..." אם אמרים את זה, זו שמירה עד יותר גודלה. מה שכך, בקורונה התהפקו היוצרים... אם בזמנים, המבוגרים מגנים על ילדים, כתת ילדים ארכיכים לגון על המבוגרים וזה הזכירiacי קל: פשוט לא להתקרב אליהם! אז פשאפה מתחיל לפחד, פגיד לעצמה: "אני לא פוחד בכלל, כי יש לי שמירה מיוחדת. לך! מול הקורונה אני סזק ואני אפילו יכול להציל את המבוגרים על ידי מה שאותהך מכם." אחריו שנعبر את התקופה הקשה זו, אייה מרגע הרoba יותר חזק.

תשובה

קדם כל, בעבורה שאפת מביבה שבעית הצעו שלג היא לא בגל פקורה, זו נקודה טינה לזכורה. כי יש ילדים (גם

מבוגרים) שפטמיד ממציגים סבות ותרוצים למבהם גם עסדים, מקרים או קמצנים. זהה אף פעם לא באשמעם. קורונה נשמעת כמו תרוץ טוב. אך לפחות הגותה וביבה שזו בעיה שלה.

יש שני פתרונות לבעה שלה, האחד קשה והשני הרבה יותר קשה. נתחיל מה יותר קשה.

מבוגרים פעוטים שלא עובדים על מזת הפעוס שלהם, יפסידו את כל מה שהחטאים מציעים לבנאים: חברה, בזבז, הערכה ובבוא הזמן אפלנו חתנה ילדים. אף אפס לא רוצה להנשא למישהו שהוא כעסן וגם אם הם נפלו עם אפס/אמת קזה/ הם יברחו על נפשם.

בדקה פחותת קשה זה להשתנות.

זה לזהות את הנקודה של הצעו, רגע לפניה שהוא יוצא משליטה. לחשב על מה שיש לה, על ההערכתה שיש לה, על התקדמית שיש לה וגם על הקרים שכתבי כאן בשורת הקוומות. עתיד הוא שלג ו פשוט אולי לשולט על זה.

לдин שבעל פעם שאת מבטאת פעם בצורה של חסר שליטה, כאלו לבנה גודלה נופלת עליו ומסכנת את עתידה.

אם זה מפסיק קשה לה, תבקשי מהויר שיפגישיו אוטה עם אשת מקצוע שתסייע לה.

über התחנה ולזר, שלום רב!

אני בת עשר וחצי והבעיה שלי ב晦ים היא שאני מתרגשת בקהלות!

פשלחים לא הולכים בצדקה שאני רזה, זה פשוט מכעים אותי ומעצב.

עכשו, בימי פקורה, אני מוצא את עצמי עוד יותר כועסת ומתחסלת מה-

מצב ומזה שאסור לזרת לשחק וכלום.

יש לי התפרצויות צעם שעשוות רע לכולם ואמר לך אני מתחרעת...

אני מאמין רזה להתגבר על זה. יש לך עצות?

בד. אַשְׁדּוֹד

לחים ולזר, שלום!

אני בן 11 וחייב. יلد מסוף שש במשפחה ברוכת ילדים, ברוח השם!

בימים רגילים זה בסדר, יש שגרה וכל אפס בעיניהם שלו. אבל מאז שהחל נגיף פקורה, אנחנו, כידוע לך, בבית בעקר ובמן.

כל הזמן עם האחים והאחיות. (אני לא רוצה להגיד מסוף כדי שזה לא יהיה עין הרע. אבל ארמז לך שגם אם לא

סופרים את אחורי הנושא שלגgraפה, אנחנו יותר משורה...)

אבל עם הזמן זה נטהיק אוטנו, ולשمر על שגרה. אבל עם הזמן זה נהיה בלתי אפשרי.

בהתחלת האחיות הגדלות הייעשות קומנה לקטנים, אבל הנה הגיע ערב פסח והן מגיסות לעזר בבית בנקיות. אני לא רוצה להגיד שהפל נפל עלי, כי זה לא ממש נכון. אבל עוזי הפקורה היה לי מdad. כל הזמן

קוראים לי לבוא מפה ולשם ולעשות דברים דחומיים, להרים תינוקות או להאכיל אותם.

ואין לי שמה אמת לעצמי. יש לך אולי עזה להקלת?

ג. פ. בָּנִי בָּרִין

אני חושב שברור הسؤال שלג טמונה התשובה.

אם הייתה מיטר לי שכל האחיות שלג נחות על הספה או משתקות ואתה ציריך לעזור עם הקטנים, כייתי אומר לך שזה ממש לא בסדר ואחריך לדבר עם ההורים שיעשו סדר. אבל

מה שאתתת אמר זה הפתעה הגמור.

שהאחיות שלג עזירות כל היום ואתתת נדרש לסייע להם בקשר לשתומר על הקטנים.

תיחס מה היה קורה אם כי ישב על הספה כל היום או מישך?

האחיות שלג הם מתלבנים אליו שכן עזירה כלום. אין מזל שזה לא נכון...

אני מציע לך ולכל יلد לשמש שנותנים להם פקידי. כי יلد שלג נותנים לו פקידי הוא כנראה יلد עם בעיה גודלה מאוד שלא מאפשרת לו לעשות כלום. אין שאתה יلد ברא ושלם ומאפשרים לך לקחת חלק בעבודות הבית....

תשובה

נוֹחַי וְאָפְרוֹחַי שׂוֹצְרִים עַל הַהֶּנְצִיחָה

